

да ходи на ловъ, да бжде предпазливъ като индийцитѣ и много още други работи.

Отначало Тома все мислѣлъ за своитѣ родители, за другаритѣ си, за родното си мѣсто, а особено често си мислѣлъ за своя нещастенъ братъ, оставенъ раненъ срѣдъ полето. Но отпосле всичко забравилъ.

Минали много години. Тома порастналъ и станалъ високъ, снаженъ момъкъ, почитанъ много отъ индийцитѣ. Той разбиралъ вече много добре индийския езикъ, но всичко това било безъ полза, защото все още си оставалъ нѣмъ.

Една сутринъ, следъ дълго пѣтуване, индийцитѣ построили своя лагеръ до едно мѣсто, което се сторило познато на Тома. Следъ дълго оглеждане, той позналъ, че се намиратъ близо до тѣхното село и се разтревожилъ много.

Настѣпила нощта. Буенъ огънь горѣлъ въ срѣдата на лагера. Индийцитѣ тихичко си говорѣли. Тома разбралъ, че една часть отъ тѣхъ се готви да нападне селото имъ. Веднага той скроилъ планъ, какъ да помогне на своитѣ съселяни.

Още на другия день предназначенията часть, заедно съ Тома, заобиколила селото откъмъ гората. Тома веднага се скрилъ отъ индийцитѣ и пропѣзлѣлъ до края на гората. За щастие, той видѣлъ две момичета, но като билъ нѣмъ, не можалъ да имъ обади нищо. Той само ненадейно изкочилъ предъ тѣхъ. Тѣ се уплашили, почнали да викатъ и бързо избѣгали. Въ селото момичетата разказали, че въ гората има индийци. Тома сега билъ спокоенъ. Той знаелъ, че селянитѣ ще бждатъ на шрекъ и лесно ще отбиятъ нападението.

Индийцитѣ чакали до полунощъ, следъ което бавно се приближили до селото. Нито една свѣтлинка не се виждала. Тѣ бързо влѣзли въ най-ближната кѣща, — това била Томовата кѣща. Изведнажъ се чули нѣколко гърмежи, а сщевременно и нѣколко индийци паднали убити. Гърмежитѣ зачестили и индийцитѣ избѣгали. Само Тома не избѣгалъ, а се скрилъ близо до тѣхната кѣща. Нѣколко селяни го забелязали и хванали въ пленъ. Следъ толкова го-